

РЕШЕНИЕ

№ 1210

гр. София, 21.02.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 3 състав, в
публично заседание на 21.01.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Ива Кечева

при участието на секретаря М. Велева, като разгледа дело номер **11067** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс /АПК/ вр. чл. 87 от Закона за убежището и бежанците /ЗУБ/.

Образувано е по жалба на М. И., гражданин на П. срещу Решение № 739/01.11.2012 г. на председателя на Държавната агенция за бежанците при МС, с което е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут на жалбоподателя.

В жалбата са изложени доводи за незаконосъобразност на оспорения акт, като постановен в нарушение на материалния закон и на административно-производствените правила. Твърди се, че административният орган не е изложил подробни аргументи относно сигурността в П. с оглед изпълнение на принципа за забрана за връщане на чужденец в държава, в която е застрашена неговата свобода. Изложени са данни за влошена ситуация в страната по произход на оспорвания. Искане се от съда да отмени оспореното решение.

Отвратната страна – председателят на Държавна агенция за бежанците при МС, чрез процесуалния представител юрк. К., изразява становище за неоснователност на жалбата.

Административен съд София- град, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Подадена е молба вх. № ЛМ -1148 от 21.02.2012 г. в дирекция Миграция от М. И., [дата на раждане] г. в [населено място], гражданин на П., по народност - пенджабец,

религиозна принадлежност: мюсюлманин - сунит, женен, ЛНЧ [ЕГН]. Личните данни на кандидата са установени въз основа на декларация по чл. 30, т. 3 от ЗУБ. Желанието за закрила е потвърдено и с молба вх. № 226/27.02.2012 г. по описа на РПЦ – София.

На 27.02.2012 г. чужденецът е запознат чрез писмени указания, в превод на урду език за реда за подаване на молбата, за процедурата, която ще се следва, и за неговите права и задължения, както и за организации, предоставящи правна и социална помощ на чужденци.

С чужденеца са проведени интервюта на 29.02.2012 г. и на 28.03.2012 г. от интервюиращ орган, в присъствието на преводач. Чужденецът потвърдил личните си данни, посочени при регистрирането му в ДАБ, както и че в България заедно с него са пристигнали съпругата му и четирите му деца. През м. октомври 2011 г. напуснал П. законно заедно със семейството му, като пътували през И. и пристанали в Турция, откъдето нелегално пристигнали в България. Посочил е, че в П. обстановката е станала изключително опасна поради присъствието на американски военни сили и талибани, и борбите между политически сили, поради което се страхува за своя и за живота на близките му. Чужденецът е заявил, че не е бил арестуван и осъждан в държавата му по произход или в друга държава, не е членувал в политическа партия, въоръжена групировка и религиозна организация. Като конкретен повод да напусне П. посочва извършени три бомбени атентати в [населено място]. Заявява, че в родината не му е оказвано насилие.

С решение № 3146/06.03.2012 г. , издадено от решаващ орган при ДАБ, е образувано производство за предоставяне на статут в България на М. И..

С докладна записка от 02.04.2012 г. от гл. експерт при ДАБ директорът на РПЦ – София е уведомен, че молбата на М. И. ще бъде разгледана в производство по общия ред.

На 29.06.2012 г. е изготвено становище от експерт в РПЦ - София, с което е предложено да бъде отказан статут на бежанец и хуманитарен статут на М. И..

На основание чл. 58, ал. 7 от ЗУБ е изискано и е получено становище рег. № Т-7048/05.10.2012 г. от държавен агент при Д. до председателя на ДАБ, съгласно което Д. не възразява да бъде предоставена закрила на чужденеца.

С оспореното в настоящото производство решение № 739/01.11.2012 г. на председателя на ДАБ е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут на жалбоподателя, на основание чл. 75, ал. 1, т. 2 и т. 4, вр. чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ. Административният орган е приел, че не са налице материалноправните предпоставки за предоставяне на статут на бежанец на чужденеца, тъй като не се установяват данни за наличието на основателен страх от преследване поради раса, религия, националност, политически убеждения или принадлежност към определена социална група, нито за конкретна и реална опасност от тежки посегателства като смъртна заплаха, екзекуция, наказание или изтезание на кандидата. Изложени са аргументи за липса на основания за предоставяне на хуманитарен статут, като е прието, че М. И. не е бил принуден да напусне П. поради тежко посегателство като изтезание, нечовешко или унижително изтезание, или наказание. Решаващият орган е посочил, че кандидатът изрично е заявил, че не е бил лично преследван в родината си, не е бил арестуван и политически ангажиран. Посочено е, че срещу него не са били предприемани никакви действия, нито от официалните власти, нито от някоя конкретна групировка, която държавата не е в състояние да контролира. Изложени са

доводи за липса на данни за безогледно насилие и въоръжен конфликт в П., като е обсъдено тълкуването дадено с Решение от 17 февруари 2009 г. на Съда в Л. по дело № С-465/07 на чл. 15, б."в" от Директива 2004/83/ЕО.

По делото са приети доказателствата, представени с административната преписка.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена от надлежна страна, в преклузивния срок по чл. 87 ЗУБ и е процесуално допустима. Разгледана по същество е неоснователна.

Обжалваният административен акт е издаден от компетентен орган, при спазване на административно-производствените правила, при правилно тълкуване и прилагане на материалния закон, в установената от закона писмена форма и същият е съобразен с целта на ЗУБ. Не са налице отменителни основания по чл. 146 от АПК.

Съгласно чл. 8, ал. 1 от ЗУБ, статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който основателно се страхува от преследване поради своята раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение, намира се извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. Верен е изводът на административния орган, че изложените от лицето причини не представляват материалноправно основание по смисъла на чл. 8, ал. 1 ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец. В хода на административното производство при проведените интервюта оспорващият е заявил, че не е бил лично преследван в родината си поради своята етническа принадлежност, раса, религия, принадлежност към определена социална група или партия, или поради политическо убеждение. Поради това, обоснован се явява изводът на ответния орган за липса на предпоставки по чл. 8 от ЗУБ за предоставяне на бежански статут на жалбоподателя.

Съгласно чл. 9, ал. 1 ЗУБ хуманитарен статут се предоставя на чужденец, принуден да напусне или да остане извън държавата си по произход, тъй като в тази държава е изложен на реална опасност от тежки посегателства, представляващи: - смъртно наказание или екзекуция; - изтезание или нечовешко или унизително отнасяне, или наказание; - тежки и лични заплахи срещу живота или личността му като гражданско лице поради насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт. Посочените от заявителя обстоятелства, обуславящи желанието му да получи статут – общата обстановка в П., не са сред основанията обосноваващи необходимост от предоставяне на хуманитарен статут. Жалбоподателят не е заявил данни за оказано спрямо него в П. насилие или да е бил заплашван по какъвто и да е начин от лица или организации, поради което да се приеме, че страхът му да се завърне в страната е основателен.

Следва да се обсъдят и мотивите на решението на Съда на Европейския съюз по дело № С-465/07, според които, въпреки че не е необходимо кандидатът да е персонално застрашен, за да се ползва от защитата по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, то в колкото по-голяма степен кандидатът е в състояние да докаже, че е конкретно засегнат, поради фактори свързани със специфичните му лични обстоятелства, толкова по-ниска степен на насилие е необходимо да бъде установена, за да му бъде предоставена субсидиарна закрила и съответно – колкото по-малко той е в състояние да покаже, че лично би бил обект на насилие, толкова по-голяма степен на насилие следва да бъде установена. В процесния случай, оспорващият не е заявил

каквито и да е данни за лично засягане или застрашаване. Същевременно, въз основа на представената по делото справка за ситуацията в П. рег. № 584/01.02.2012 г. по описа на ДАБ се установява, че макар и обстановката в страната да е несигурна, поради увеличение на атаките срещу цивилни граждани и нарушаване на човешките права, не са налице данни за въоръжен конфликт в страната и твърдения насилието в П. да е достигнало изключителна степен. Поради това, правилен се явява изводът на административния орган, че спрямо оспорващия не е налице заплаха от безогледно насилие в държавата му по произход.

С оглед гореизложеното, като е приел, че не са налице основания по чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец и на хуманитарен статут на оспорващия, административният орган е постановил правилно и законосъобразно решение, а подадената жалба като неоснователна следва да бъде отхвърлена.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, Административен съд София-град, I отделение, 3-ти състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на М. И., гражданин на П., срещу Решение № 739/01.11.2012 г. на председателя на Държавната агенция за бежанците при МС.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14 - дневен срок от връчване на преписи на страните.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: